

Verdanti literatūros pamoka

Pamoka. Skaitome Biblijos ištraukas. Mokiniai, savime aišku, priešiška nusiteikę, su pašaipia šypsena ir ne tiek dėl nepritarimo, bet labiau dėl nuoširdaus nesupratimo suraukę antakius skaito painius tekstus. Va žiūrėk, kažkas išdrįso nutraukti spengiančią tylą ir padarė juokingą remarką apie senovės žmonių mąstymą ir visa klasė kaip koks pripildytas vandens balionas sprogs ir prapliumpa juoku. Ir vis dėlto, kaip mums lengva teisti kitus žmones iš savo dabartinio *status quo*! Kaip lengva išvadinti protėvius tamsuoliais ir nesupratę jų poelgių prasmės susidaryti neteisingą požiūrį.

„XXI a. - tai tylaus satanizmo amžius!“ – taip kažkas labai karštai teigė bernardinai. It svetainėje. Iš tiesų dabar visuomenė žvėriškai ateistiška. Bet ne dėl to, kad religija yra blogas dalykas ar tik minios kontrolės ir manipuliacijos įrankis. Mes visi išaugame iš poreikio nešioti vystykus. Kodėl? Juk tik pasiekę tam tikrą amžių išmokstame sėdėti ant tualetų patys ir mums sauskėlių paprasčiausiai nebereikia. Šiuolaikinė apostazės plėtra reiškia, jog visuomenė yra pasiekus tam tikrą išsivystymo stadiją, kai religija galbūt nėra reikalinga. Aš būčiau labiau linkusi teigti, jog XXI a. tai išsilaisvinimo iš sauskėlių amžius.

Tačiau kiekvieną kartą, kai išgirsti kalbant apie religiją susirauki it citrinos palaižęs vaikas ir taip elgtis yra paprasčiausiai nemandagu. Kalbu iš jauno ateisto patirties, nes kai tik atsiverčiau į šią tikėjimo srovę, nebegalėjau suprasti, kaip kiti sugeba tikėti paistalais? Kaip jūs nematote, jog daug religinių dogmų yra nesąmonė?! Labai stipriai bandžiau įrodyti, jog mano tikėjimas teisingesnis ir geresnis. Sunkiai ir negreit supratau, kad tikintys žmonės tiki ne be priežasties ir tiesiogine ta žodžio prasme religija jiems šventas dalykas. Vienas mano pažįstamas neseniai išsilaisvino iš tamsių ir ilgų priklausomybės pančių ir dabar tapo be galo religingas. Toks įvykis parodė, kokią gyvybiškai svarbią funkciją žmogaus gyvenime gali atlikti tikėjimas ir kad tų metaforinių sauskėlių dar reikia. Bet kodėl gi religija padeda kovojant su lipšniu nepriklausomybės glėbiu? Jūs manęs klausiat, o aš ir atsakau jums. Religija savyje turi tokį mechanizmą, kuris neleidžia kvestionuoti ar abejoti ja ir todėl ji taip gerai padeda šiuo atveju. Na, galbūt Don Žuanas ir nesutiktų, bet ką padarysi.

Dabar klasėje užverda karšta diskusija, tikras eruditiškųjų analfabetų žodinis mūšis. Šaudomasi verbalinėmis kulkomis per visą klasę. Galų gale, bendras decibelų skaičius viršija ausiai komfortišką lygį ir net pagaliau nuskambėjęs skambutis kunkuliuojančios diskusijos nenukelia nuo viryklės, o kaip tik primeta sausų žagarų į krosnį. O aš sėdžiu sau tylėdama ir galvoju, apie ką man po galais rašyti tą esė?

Mantė Gudaitytė, 2 b klasė